

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/510/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412222193
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412222193.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Vallovej a členov senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 16. apríla 2014 č. k. 9C/176/2012-50, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a niektorých zákonov, § 41 ods. 1, § 41 ods. 2 písm. c), d), § 44 ods. 1, § 44 ods. 8 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, platného od 01. 12. 2006 a zistením, že v predmetnej veci si navrhovateľ uplatňuje náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch v sume 331,92 eura a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora viac ako 195 dní, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby v zmysle ustanovenia § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní vychádzal z vyššie citovaných ustanovení zákona, ako aj z vykonaného dokazovania a mal nesporne preukázané, že navrhovateľ sa písomne obrátil na odporcu, ako na príslušný orgán so svojim nárokom na náhradu škody. Odporca nerozporoval túto skutočnosť, avšak nárok na náhradu škody navrhovateľovi neuspokojil. Z týchto dôvodov sa navrhovateľ obrátil so svojim návrhom na súd. Tvrdenie navrhovateľa, že Okresný súd Nové Zámky v exekučnej veci sp. zn. 4Er/352/2005 nevydal rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v 30-dňovej lehote, bolo nepravdivé. Okresný súd v Nových Zámkoch postupoval v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku, nakoľko návrh na vydanie poverenia bol podaný na súd dňa 24. 08. 2005 a poverenie bolo vydané dňa 26. 08. 2005. Následne dňa 25. 05. 2009 bol podaný návrh na zmenu súdneho exekútora. Obratom dňa 29. 05. 2009 bol exekútor vyzvaný na vyjadrenie sa a vyúčtovanie trov exekúcie. Dňa 17. 09. 2009 exekútor súdu zaslal svoje stanovisko a dňa 01. 12. 2009 exekučný súd rozhodol o zmene súdneho exekútora. Táto lehota, vzhľadom na enormný počet napadnutých vecí v agende Er, bola podľa názoru súdu primeraná. Exekučný súd teda nezavinil prieťahy v predmetnej veci a reagoval svojimi úkonmi na podania účastníkov v primeranej lehote. Vzhľadom na tieto okolnosti v danom prípade neboli splnené hmotnoprávne podmienky pre

zodpovednosť štátu, uvedené v ustanovení § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., z ktorého dôvodu súd prvého stupňa návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Exekučný súd konal v predmetnej veci priebežne, bez zbytočných prietahov, pričom s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 16/2002 samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Nakoľko súd prvého stupňa nemal za preukázaný nesprávny úradný postup - existenciu prietahov v predmetnom exekučnom konaní, ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Zároveň nemal za preukázaný ani vznik škody a príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 OSP, keď v konaní úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov konania, nakoľko mu žiadne nevznikli a ani si ich neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ako aj vytýkal neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nebolo podľa neho možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Okrem toho namietal, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastal názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré bolo z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. V poslednej časti svojho odvolania vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa podané nebolo.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 156 ods. 3 OSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, keďže súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013 (ďalej len "zák. č. 514/2003 Z. z."), ktorý na danú vec dopadá, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 08. 2005, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Podľa § 238 ods. 2 Exekučného poriadku, ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov je osobitným zákonom upravujúcim zákonné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom je zodpovednosť objektívna bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zák. č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné - kumulatívne spojenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu - nesprávneho úradného postupu nie je už potom dôvodné skúmať existenciu vzniku škody, či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak ich preukáže, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže.

V preskúmvanej veci sa navrhovateľ domáhal od odporcu zaplataenia škody v sume 175,- eura a nemajetkovej ujmy v sume 331,92 eura v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 4Er/352/2005 (EX 504/2005). Navrhovateľ nesprávny úradný postup charakterizoval nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote, ale až s omeškaním viac ako 195 dní.

Zo spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4Er/352/2005 súd prvého stupňa správne zistil, že návrh na vydanie poverenia bol exekučnému súdu doručený dňa 24. 08. 2005 pre vymoženie sumy 19.560,- Sk s prísl. proti povinnej: O. O. na základe exekučného titulu - Rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 01. 12. 2004 č. k. 15Cb/209/2004-26, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20. 12. 2004 a vykonateľnosť dňa 05. 01. 2005. Súd prvého stupňa vydal dňa 26. 08. 2005 poverenie súdnemu exekútorovi. Dňa 25. 05. 2009 došiel súdu prvého stupňa návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, na základe čoho súd prvého stupňa vyzval súdneho exekútora na vyjadrenie a vyčíslenie trov exekúcie. Súdny exekútor sa písomne k návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyjadril dňa 17. 09. 2009, na základe čoho súd prvého stupňa uznesením zo dňa 01. 12. 2009 č. k. 4Er/352/2005-19 vyhovel žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora Mgr. Kataríny Baňárovej a vykonaním exekúcie vedenej pôvodne u súdneho exekútora Mgr. Kataríny Baňárovej pod číslom konania EX 504/2005 a na súde pod číslom konania 4Er 352/2005 poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorový úrad so sídlom Záhradnícka 62, 821 08 Bratislava, ktorému túto exekučnú vec postúpil na ďalšie konanie. Okrem toho oprávnenému uložil povinnosť nahradiť trovy doterajšieho exekučného konania v sume 92,46 eura pôvodnému exekútorovi a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia. V časti náhrady trov exekúcie podal oprávnený v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom odvolací súd uznesením zo dňa 11. 08. 2010 č. k. 15CoE/142/2010-32 rozhodol tak, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Teda uznesenie súdu prvého stupňa v časti zmeny súdneho exekútora nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 30. 12. 2009.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvého stupňa vec podľa zákonného ustanovenia § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 08. 2005 neposúdil, preto odvolací súd vyzval účastníkov konania na vyjadrenie sa k inému možnému právnemu posúdeniu veci. Účastníci konania výzvu odvolacieho súdu prevzali a navrhovateľ v rámci svojho vyjadrenia uviedol, že nevidí dôvod k posúdeniu veci v zmysle ustanovenia, ktoré stratilo účinnosť, a nebolo účinné ani v rozhodnom čase. Na stanovisko navrhovateľa však nebolo možné prihliadnuť, pretože opomenul na daný stav aplikovať prechodné ustanovenia, konkrétne § 238 ods. 1, 2 Exekučného poriadku. S poukazom na znenie § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 08. 2005 odvolací súd mal na rozdiel od súdu prvého stupňa za to, že v čase začatia exekučného konania v exekučnom poriadku žiadna lehota na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora určená nebola a v zmysle prechodných ustanovení konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, teda nemohlo dôjsť k nesprávne úradnému postupu. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplýva, že súd prvého stupňa po podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora vykonával úkony potrebné k rozhodnutiu o návrhu na zmenu súdneho exekútora a následne o zmene súdneho exekútora aj rozhodol, pričom tieto úkony vykonával v akceptovateľnej lehote, preto odvolací súd dospel k záveru, že ani takýmto konaním súdu prvého stupňa nemohlo dôjsť k nesprávne úradnému postupu v danej veci. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom platí, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Vychádzajúc z okolností daného prípadu odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci nebol preukázaný nesprávny úradný postup súdu prvého stupňa ako jednej z podmienok zodpovednosti štátu za škodu, ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, preto odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný, výškou škody nebolo potrebné sa zaoberať, preto pokiaľ súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol, jeho rozhodnutie je vecne správne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 OSP rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, k odvolacím dôvodom navrhovateľa dodáva, že keďže navrhovateľ postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v

tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 OSP). K aplikácii novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí citoval ustanovenie § 9 ods. 2 v správnom znení, preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná. Nedošlo teda k interpretácii hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, ako uvádzal navrhovateľ v odvolaní, a teda nebol ani aplikovaný princíp priamej retroaktivity. K trvaniu stavu právnej neistoty odvolací súd uvádza, že tým, že exekučný súd vykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu o návrhu na zmenu súdneho exekútora, nemohlo dôjsť rozhodnutím súdu o návrhu navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora v akceptovateľnej lehote ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Súd prvého stupňa zamietnutie nároku odôvodnil tým, že po vykonaní dokazovania zistil, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik podmienok na priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy, keď v konaní nepreukázal ani vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi navrhovateľom tvrdenou škodou a postupom súdu v predmetnej exekučnej veci. Súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. V konaní nebolo zistené, žeby v exekučnej veci, od ktorej si navrhovateľ svoj nárok uplatňuje, nebolo rozhodnuté v primeranom čase. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému odporcovi v odvolacom konaní trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.